

Szürke sivatag a padlásszoba mélyén. A poros ködök alatt egy széken felejtve csöndesen üldögél pókhálós szakállú öreg király. Töredező arca a múlt bujdosó hírnöke, bőrét évgyűrűk számolják. Már csak emlékei maradtak, ahogy halkán dúdolja ősi balladáját, fele királyságát. Lefelé néz, s nem lát, csak az ő világát, eger járja halkan porladó palástját. A csend őt figyeli.

Álmomban sokszor jártam hozzá, titka ezeréves, gyermekkorunk kincse. Pergamen kezei reszketve lehelik feléd száz meséjét, már felé úszok én is. Nem néz fel, én hajlok akaratlanul a szeme elé, egy perc, és minden álomillatú lesz. Egy pillanatban megáll az idő, mikor rám tekint hirtelen, megszűnök létezni, egy jeges fuvallat, és felnyíló szemébe zuhanok, beszippant végtelen örvénye, s kanyargok egyre mélyebben a lelkébe. Sikoltanék, ahogy a hullámok dobálnak... megfáradt bánatán mostantól én szomorkodom... A trónon feszes bársony. S én feszesen ülök rajta. Ha a szám széle megremeg, a szakáll szigorúan eltakarja. A század már ott csillog előttem, a kardok értem hálnak. Nézek. Felugranék, kiáltoznék, de igazán senki sem hall engem, már lábam elé hozzák a sárkány fejét. Tizenkét halott száj leheli felém átkát, az örök is feszesek, nincs menekülés. Az én koronám tartja az egész kártyavárat, mozdulnom sem szabad, már csak uralkodni merek. Így. A palást széle dárdával a földhöz szegezve, apró patkánykarmok húznak hátra, vigyázz, húzd ki magad, előre nézz! Kihúzom magam, hajam lassan őszül, ülök, már viaszt könnyezek, s gyűrűmre halálos méregként hull az utolsó csepp, amely sorsomat végleg megpecsételi...

Kopott, zsírosodó papíron fekszem. Aszott kéz markol, s egy durva ecsettel ráfest a kártyára. A hegyes sörték felsértik bőrömet, ahogy áthúzódnak a kezemen, az arcomon. A szemem nyitva marad. A szám örökre zárva. Érzem, érzem, ahogy lassan változik a világ, felkúszik a festék lábamon, mert festék leszek én is, nem több mint egy ósdi kártyalap, a verejtékes kocsmák vigyorának foglya...

A kép elkészült. Az öreg király szíve a feje fölé festve emlékezik régi gazdájára, s annak már nem fáj a magány, hisz nem érzi többé. És száz hideg szív van még némán körülötte, ki tudja, miféle hadsereg lelke kíséri őt a szédelő tivornyák harcmezejére, hol pont ilyen némán küzdenek, s pont ilyen némán hálnak újra és újra, kurjongató szájak vaskos röhögései közepette.

Alszanak a lámpák, emlék az este. Az asztal alatt, sáros, kihalt világban szakadozott papírdarab hever. Sorsát várja. Most már rideg a csend, még sincs egy pillanat nyugalom, valaki feszülten figyel a homályból. Egy papírdarab csak, megbarnult kártya, egy karmos kéz mégis mohón kap utána, molyrágta bársonyba burkolja, s tovatűnik a sötétségbe, ahonnan érkezett.

A sötétség csak lassanként oszlik körülöttem, dohos levegő kúszik felém. Meleg por tapad az arcomhoz. Ahogy megszokja a szemem a félhomályt, egy ezeréves padlásszoba rejteke köszönt, finoman csipkézett pókháló libben, ódon kódexek halmait takarja. A karmos kéz, mely kimentett a sárból, most lágyan asztalára helyez. Hatalmas lencsén át egy vizsgálódó szempár magasodik fölém, gondterhelt arccal megkezdi munkáját. Finom kis ecset suhan, szála most puhán csiklandoz. Különös érzések villannak bennem, ahogy aprólékos gonddal törli szememről a homályt, a kártyalap fehéredik, s a festék olvadni kezd a homlokomon. Megrezzem a lábam. Ujjaim mozdulnak. Közelít az élet...

Szürke a sivatag a padlásszoba mélyén. A poros ködök alatt csöndesen üldögél a pókhálós szakállú öreg király, nem mesél tovább. Szomorú mosolya semmibe rémisztő. Kezei közt ott egy rongyos kártyalap, üres már, s közepén egyetlen maszatos, festett szív dobog.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Liktör Zsuzsa

Látó Szépirodalmi Folyóirat